

g) Ville det gøre nogen forskel i besvarelsen af spørgsmål 2a) og 2b), hvis det blev lagt til grund, at anpartshaver ikke manglede kapital/ likviditet på overdragelsestidspunktet?

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 2b) kunne anpartshaverens behov for likviditet være en årsag til at overdrage ejendommen til selskabet. Hvis anpartshaveren ikke manglede likviditet/kapital ville dette således ikke kunne begrunde en overdragelse.

h) Vil skønsmændene anse rådgivningen som nævnt under pkt. 2a) og 2g) for omfattet som øvrige aktiviteter inden for virksomhedsområdet i den før 1/9 2003 gældende revisorlov og således for omfattet af den lovpligtige revisoransvarsforsikring?

Rådgivningen som nævnt under punkt 2a) og 2g) (og 2b)) var omfattet af den dagældende Bekendtgørelse om statsautoriserede revisorers virksomhed, jf. Bekendtgørelse nr. 125 af 28. februar 1989 udstedt i medfør af lov om statsautoriserede revisorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 56 af 19. januar 1989, § 10, stk. 3. For så vidt angår de forsikringsmæssige forhold, er disse omfattet af de regler, som var fastsat i Bekendtgørelse af lov om statsautoriserede revisorer, lovbekendtgørelse nr. 56 af 19. januar 1989.”

Der er under sagen afgivet forklaringer af Finn Bentzen, Anne Fabricius Bjerre, Bent Andrup, Henry Hedegaard, Pia Schlüntz, Inga Vilhjalmsdottir, Willy Kuijper, Ole Terkelsen, Vagn Noach og Majken Bøgh.

Finn Bentzen har forklaret, at han deponerede sin registrerede revisortitel i 1987. Han var på det tidspunkt politisk aktiv og sad i skatteankenævnet mv., hvilket ikke var foreneligt med at være revisor. Han fik råd fra Skattedepartementet om at deponere sin bestalling. Vedrørende ejerforholdene i Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S forklarede han, at der løbende har været nogle ændringer i revisorloven, hvorfor Bent Andrup i en periode ejede hovedparten af aktierne i selskabet. Finn Bentzen Invest A/S ejes af ham og hans ekskone. Han har forkøbsret til ekskonens aktier i selskabet. Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S har drevet statsautoriseret revisionsvirksomhed med en ansat statsautoriseret revisor. En sådan skulle der være i selskabet. Finn Bentzen foretog ikke selv det revisionsmæssige arbejde i selskabet. Han har aldrig bogført bilag for hverken Sam Zinglensen eller andre. Hans arbejde var at gå ud og rådgive folk, til det han nu var god til. Han skaffede kunder. Foreholdt ekstraktens side 372, spørgsmål d, forklarede han, at han ikke har deltaget i revisionsopgaven for Sam Zinglensen eller andre. Han har ikke lavet regnskaber og har ikke skrevet dem under. Han har skrevet under på andre breve, fordi det var ham, kunderne kendte. Det kunne være Rene Lentz Jensen der udfyldte regnskaberne, hvorefter den statsautoriserede revisor skrev under. Han kom i

kontakt med Martinus Institutet efter at have læst teologi, hvor han blev anbefalet at tage kontakt til Martinus. Den 8. marts 1970 havde han et møde med Martinus, og han blev bedt om at være Martinus-bevægelsens revisor. Det ville han gerne. Martinus er født i Sindal, og han mødte ham flere gange personligt. Martinus-bevægelsen har til huse på Mariendalsvej på Frederiksberg. Haven til ejendommen på Mariendalsvej støder op til haven til Ternevej 5. Det var hele tiden meningen, at ejendommen Ternevej 5 skulle tilfalde Martinus Institutet. På et tidspunkt var Martinus og Sam Zinglersen oppe og se på Martinus' barndomshjem i Sindal. Sam Zinglersen ville gerne give Martinus ejendommen. Martinus ønskede ikke at modtage ejendommen, idet Institutet ikke havde råd til at vedligeholde den. Herefter oprettede Sam Zinglersen en fond, der købte Sindal. Sam Zinglersen ønskede hele tiden, at ejendommen på Ternevej skulle tilfalde Institutet. Der var mange minder vedrørende Martinus på ejendommen. Mange studerende har boet der, når de har studeret på Martinus Institutet. Han og Sam Zinglersen talte om, hvordan man kunne klare en overførelse af ejendommen til Institutet. Han foreslog, at ejendommen skulle over i et selskab, men det var Bent Andrup, der lavede beregningerne. Meningen med ejendommen var, at de studerende skulle kunne bo i ejendommen, og at bøgerne, som Martinus Institutet ikke selv kunne sælge, fordi de var lavet af andre end Martinus selv, kunne sælges der fra ejendommen. Det var af både praktiske og af følelsesmæssige grunde, at Sam Zinglersen ønskede ejendommen overdraget til Martinus Institutet. Han mødte selv Sam Zinglersen første gang i 1970. Sam Zinglersen var en stille mand, men han blev inviteret over til the i efteråret 1970, hvor de talte om en fransk ejendom, hvor Sam Zinglersen af sin revisor havde fået at vide, at han ikke kunne trække renterne fra i Danmark. Han mente, at det kunne man godt, og han spurgte efterfølgende skatterådsformanden på Frederiksberg herom. Herefter fortsatte Sam Zinglersen og hans samarbejde og Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S udarbejdede efterfølgende regnskaberne for E. Zinglersens Forlag ApS og for Sam Zinglersen personligt. Det var alene Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S, der reviderede regnskaberne. Det var sikkert ham, der kom med forslaget om, at ejendommen skulle over i et selskab. Man dikterede intet for Sam Zinglersen, som var meget selvbestemmende. Man kunne mærke, at Sam Zinglersen var blevet ældre, og til en fødselsdag spurgte han, hvordan han kunne sikre, at Martinus Institutet fik ejendommen. Det var her, at han foreslog ham en overførelse til selskabet. Det ville Sam Zinglersen gerne være med til. Statsautoriseret revisor Bjarne Møldrup har måske været med. Han mener ikke, at Bjarne Møldrup har lavet skødet til overdragelsen. Han har aldrig selv skrevet et skøde. Det er korrekt, at de to vitterlighedsvidner, som er anført i det fremlagte skøde (ekstraktens side 67), var ansatte i Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S. De arbejdede begge for Bjarne Møldrup, som var revisor i selskabet på det tidspunkt og aktionær. Han ved ikke, om det var Møldrup, der har skrevet under på skødet. Han var ikke selv involveret i skødeskrivelsen. Det var også Bjarne Møldrup, der stod for belåningen af ejendommen. Han havde forklaret Sam Zinglersen, at han kunne sælge

ejendommen til selskabet og få et tilgodehavende i stedet for løn fra selskabet. Selskabet var på det tidspunkt ikke så aktivt længere, og det gjorde Sam Zinglersen. Arbejdet, der er faktureret med fakturaen i ekstraktens side 69a, er lavet af Bjarne Møldrup. Beregningerne, som der nævnes, findes ikke længere. Selskabet gemmer materiale i 5 år. Da sagen startede, var der intet materiale tilbage fra før 1999. Når Bjarne Møldrup har skrevet, at der er foretaget beregninger, så er det ham, der har lavet dem. Han er sikker på, at Sam Zinglersen ikke ville have betalt for beregninger, hvis han ikke havde fået ydelsen. Han kontrollerede altid fakturaerne. Han var helt klar på dette tidspunkt. Baggrunden for, at det var selskabet, der skulle overtage ejendommen, og at Sam Zinglersen ikke skulle beholde det personligt, var, at Martinus Instituttet ikke måtte eje aktier eller anparter. Derfor købte han løbende anparterne i selskabet af Sam Zinglersen. Planen var, at Finn Bentzen Invest A/S, når hans ekskone var blevet købt ud, skulle omdannes til en fond, som skulle bekoste opførelsen af et mausoleum. Baggrunden for, at huset skulle overføres til selskabet, var, at der var brug for et selskab, der kunne betale omkostningerne ved driften af ejendommen. Det kunne Finn Bentzen Invest A/S betale, hvis der blev problemer med omkostningerne i datterselskabet. Overdragelsen til selskabet skulle hermed medføre, at testamentet blev opfyldt. Finn Bentzen Invest A/S købte løbende anparter for til sin tid at kunne omdanne selskabet til en fond. Dette fremgår også af ekstraktens side 198. Martinus Instituttet var klar over, at dette var planen. Martinus Instituttet havde folk repræsenteret i bestyrelsen for Sam Zinglersens Fond, men ikke i E. Zinglersens Forlag ApS. Af øvrige fordele ved overdragelsen af ejendommen til selskabet oplyste han, at Sam Zinglersen herved ville kunne få nogle af sine egne penge fri, som han løbende kunne hæve fra selskaber uden skat. Han boede billigt på denne måde. Udgifter, som han tidligere skulle afholde privat til driften af ejendommen, blev fradragsberettiget i selskabet. Sam Zinglersen kunne supplere sin pension over mellemregningskontoen. Det var aldrig på tale, at ejendommen skulle sælges fra selskabet. Derfor var betragtninger om ejendomsavancebeskatning ikke relevante på det tidspunkt. Ejendommen skulle være blevet i selskabet også under fonden. Finn Bentzen Invest A/S skulle omdannes til en erhvervsdrivende fond. Da Martinus Idealfonden er optaget på SKAT's liste, ville eventuel arv være fritaget for skat. Hvis planen var blevet fulgt, kunne ejendommen være blevet i selskabet, og fonden kunne beholde ejendommen heri. Det hele skete efter aftale med Sam Zinglersen. Det var i sidste ende ham, der bestemte. Sam Zinglersen ejede en ejendom på Møllevangen i Hillerød. Ejendommen var i dårligt stand og var beboet af en tante og en niece til Sam Zinglersen. Der var gået husbukke og svamp i ejendommen, og Sam Zinglersen ville gerne have ham til at købe ejendommen. De aftalte, at han kunne gøre med ejendommen, hvad han ville, når tanten var væk. De aftalte, at der ikke skulle betales renter af lånet, fordi der skulle renoveres så meget. Det var en håndværksmester, der værdiansatte ejendommen. Vedrørende Zacho Parker-gælden så havde Sam Zinglersen i mange år lånt penge ud til Peter Zacho Parker. Han havde to døtre, Birthé og Lone, som også havde lånt penge af

Sam Zinglersen. Dette skete længe før, at han selv kom ind i billedet. Under et ophold i Frankrig mødte han selv familien Zacho Parker hos Sam Zinglersen, og her talte de om, at sønnen, Michael Zacho Parker gerne vil have et flyvercertifikat. De aftalte, at Sam Zinglersen skal kautionere herfor. Der blev efterfølgende optaget et lån i Sam Zinglersen bank, Jyske Bank, men som følge af Sam Zinglersen alder ønskede banken yderligere kaution for lånet. Han havde selv en anden bank på det tidspunkt, Fælleskassen. Da Jyske Bank opsagde lånet, fik banken byttet om på pantebrevene. Det var derfor, at man på et tidspunkt byttede disse gældsbreve mellem dem. Han var ikke klar over, hvordan kursen for anparterne i E. Zinglersens Forlag ApS var blevet sat til 270. Det har i øvrigt ingen praktisk betydning. Salget til tredjemand af ejendommen Ternevej 5 er ikke i overensstemmelse med Sam Zinglersens testamente. Det er rigtigt, at E. Zinglersens Forlag ApS var stiftet i lang tid før, at ejendommen blev overdraget til selskabet. Selskabet fungerede dog ikke længere så meget som et forlag. Det var ham, der sagde, at det var en god ide at overføre ejendommen til selskabet, men det var Bent Andrup, der lavede beregningerne. Sam Zinglersen var begyndt at afvikle de forskellige aktiviteter i selskabet. Det der skete i 1991 var Sam Zinglersens beslutning. Overførelsen hang sammen med, at aktiviteterne ebbede ud. Planen var, at Finn Bentzen Invest A/S skulle eje E. Zinglersens Forlag ApS 100 procent og derefter videreoverdrage det til Instituttet. Han gennemgik overdragelsen med Sam Zinglersen. Han har ikke rådgivet Sam Zinglersen skriftlig herom, måske har Bent Andrup gjort det. Han var ikke med til fastsættelsen af prisen ved overdragelsen. Bjarne Møldrup var også inde og undersøge, hvad selskabet kunne låne, og måske er købsprisen blevet fastsat i den forbindelse. Det kan godt være, at det er ham, der har formuleret brevet i ekstraktens side 41, men det var ikke ham, der godkendte brevet. Det var den statsautoriserede revisor. Han ved ikke, hvorfor værdien af ejendom blev sat så lavt. Man kan ikke slutte fra, at der er anført initialerne FB på et dokument, at det er ham, der har formuleret det. Han huskede ikke, da det omhandlede brev blev sendt af sted. Sam Zinglersen har formentlig opfattet ham som en ven og fortrolig. De har arbejdet sammen i 40 år og rejste sammen. Om han har betragtet ham som sin revisor, ved han ikke. Han har sikkert opfattet ham som en rådgiver. Generalforsamlingerne fandt altid sted på Ternevej. Bent Andrup var ikke med her. Sam Zinglersen var ikke interesseret i at knytte forbindelser til mange mennesker. Han var kun interesseret i Martinus, kun kosmologer. Han huskede ikke, om han har deltaget i møder med Sam Zinglersen, hvor også Bent Andrup eller Bjarne Møldrup var med. Han var selv ansat som almindelig medarbejder i Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S. Det arbejde, han udførte, skete i selskabets regi. Han har aldrig selv udstedt fakturaer personligt. Han er den eneste ansatte i selskabet, som har været med fra start. På et tidspunkt krævede loven, at en statsautoriseret revisor ejede hovedparten af anparterne i selskabet. Han har selv løbende ejet anparter, og det er også derfor, at hans investeringsselskab har stillet kaution for det andet selskab. I 1991 ejede han selv alle aktierne i Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S. Hele formålet med at overdrage ejendommen, var at bevare ejendommen i Martinus regi. Han

lavede også et testamente sammen med Sam Zinglersen. Dette testamente drøftede han efterfølgende med advokat Steffen Andersen, som rettede testamentet til (ekstrakten side 43). Han har aldrig været bestyrelsesformand i E. Zinglersens Forlag ApS, det var han alene i Finn Bentzen Revisionsinstitut A/S. Han orienterede Martinus Instituttet om overvejelserne, som han og Sam Zinglersen foretog. Når Martinus Instituttet ikke ville have aktier, kunne man bruge hans selskab, der alligevel skulle være en erhvervsdrivende fond. Han så ikke nogen etiske problemer i, at han købte anparterne. Han reviderede jo ikke selskabets regnskaber. Han har aldrig selv haft nogen klienter. De har alle været selskabets klienter. Sam Zinglersen var ikke hans klient, men Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S's klient. Han lagde ikke mærke til, at Finn Bentzen Invest A/S ikke fremgik af anpartshaverfortegnelsen i regnskaberne for E. Zinglersens Forlag ApS. Anparterne, som Martinus Instituttet ikke kunne modtage, var købt til gavn for Martinus Instituttet og ikke for ham selv. Han var overrasket over de breve, som Sam Zinglersen skrev om aftalerne. Han mente ikke, at han skyldte Majken Bøgh ikke Annette Fabricius Bjerre en forklaring om, hvorfor anparterne var blevet overdraget. Han var uforstående overfor, at der rejstes disse mistanker. Han syntes, at det var en form for generationsskifte, at de fik testamentet oprettet. Det talte han og Sam Zinglersen om, og Sam Zinglersen syntes, det var den bedste måde, at foretage det på. Der gik lidt tid før han trak sig for Sam Zinglersens Fond. Han ville alene trække sig, hvis Martinus Instituttet havde et ønske om, at han gjorde det. Det syntes de var en god ide, og derfor trak han sig fra fonden. Sam Zinglersen udtog på et tidspunkt et varelager af bøger fra forlaget og uddelte det på en lejr. Det var det, han i et af brevene i sagen tog afstand fra. Bestyrelsesmæssigt var han imod denne handling. Det var i den forbindelse hans bestyrelsesansvar han tænkte på. Han har aldrig kunne hævde ejerrådighed over selskabet. Han kunne ikke skrive en check. Hans søn skulle ikke bo i ejendommen. Sønnen har boet i Hillerød i 32 år. Han skulle heller ikke selv flytte til Frederiksberg. Han har også altid boet i Hillerød. Forvist ekstrakten side 170 og ekstrakten side 185 forklarede han, at der i disse bilag blev henvist til og beskrevet baggrunden for købet af anparter og planen med overtagelsen af E. Zinglersens Forlag ApS i Finn Bentzen Invest A/S. Mausoleumet er ikke blevet opført, da det kræver tilladelse, hvilket er meget svært at få.

Annette Fabricius Bjerre har forklaret, at hun blev kontaktet af revisor Majken Bøgh, og Sam Zinglersen kom ind til et møde på kontoret. Der var en person med, som havde kørt ham, det var måske Inga Vilhjaldsdottir. Sam Zinglersen havde fået et forfærdeligt chok, idet han efter at have boet i sit hus i mange år, havde fået at vide, at personen, der boede ovenpå kunne siges op. Hans revisor havde fået majoritet i selskabet, og han ønskede nu, at lejerens ovenpå skulle ud, og revisorens søn i stedet skulle bo i lejligheden. Sam Zinglersen troede, at han kunne bo i huset til sin død, og at det herefter skulle udleveres til Martinus Instituttet. Hun gennemgik papirene og syntes, der var noget galt. Hun kunne se, at ejendommen var lagt ind i selskabet i 1991. Det var ikke usædvanligt, at lægge ejendomme ind i selskaber på det